

Sygn. akt III AUa 291/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie III Wydział Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jolanta Frańczak (spr.)
Sędziowie:	SSA Feliksa Wilk SSA Halina Gajdzińska
Protokolant:	st.sekr.sądowy Monika Ziarko

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2012 r. w Krakowie

sprawy z wniosku **B. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.**

o wcześniejszą emeryturę

na skutek apelacji organu rentowego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału

w K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie Wydziału VIII Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 6 grudnia 2011 r. sygn. akt VIII U 1217/11

o d d a l a apelację.

Sygn. akt III AUa 291/12

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy - Sąd Ubezpieczeń Społecznych w Krakowie wyrokiem z dnia 17 stycznia 2011 r. zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. z dnia 21 września 2010 r. i stwierdził, że wnioskodawcy B. K. przysługuje prawo do wcześniejszej emerytury począwszy od sierpnia 2010 r. (punkt I) oraz, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie prawa do świadczenia (punkt II).

Sąd Okręgowy ustalił, że w okresie od 30 stycznia 1979 r. do 31 lipca 1992 r., będąc zatrudnionym w (...) Przedsiębiorstwie (...) w K. na stanowisku cieśli budowlanego, wnioskodawca B. K. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy zajmował się budowaniem rusztowań wewnętrznych wielkich pieców przemysłowych i wykonywał prace murarskie na gorąco przy zaprawie, tj. pracę wskazaną w dziale XIV poz. 1 wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) oraz w zarządzeniu Ministra Budownictwa i Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 r. Stąd wnioskodawca spełniał wszystkie przesłanki do nabycia prawa do emerytury określone w art. 32 w zw. z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), albowiem był pracownikiem, ukończył 60 lat, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego oraz posiadał wymagany staż pracy, w tym 15 lat pracy w warunkach szczególnych (a nie tylko uznane przez organ rentowy 5 lat, 11 miesięcy i 16 dni).

Apelację od wyroku wywiódł Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Apelujący zarzucił, że Sąd pierwszej instancji wydając zaskarżony wyrok nie przeprowadził żadnego postępowania dowodowego celem wyjaśnienia istoty sprawy.

Sąd Apelacyjny w Krakowie, uwzględniając apelację organu rentowego, wyrokiem z dnia 16 czerwca 2011 r. uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Krakowie. Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu wskazał, iż w niniejszej sprawie zachodziła konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości, w tym dowodu z zeznań świadków i akt osobowych wnioskodawcy.

Rozpoznając ponownie sprawę Sąd Okręgowy - Sąd Ubezpieczeń Społecznych w Krakowie wyrokiem z dnia 6 grudnia 2011 r. zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w K. z dnia 21 września 2010 r. w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy B. K. prawo do wcześniejszej emerytury od dnia 10 sierpnia 2010 r. (pkt I) i nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego za opóźnienie w wydaniu decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca B. K., ur. dnia (...), w okresie od 12 września 1970 r. do 23 lipca 1972 r. pracował w (...) Zakładach (...) w N. jako robotnik transportowy przy rozładunku papierówki czyli drzewa, które szło do przeróbki na papier. W okresie od 30 stycznia 1979 r. do 31 lipca 1992 r. wnioskodawca pracował w (...) Przedsiębiorstwie (...) w K., gdzie wykonywał pracę cieśli bądź spawacza w zależności od potrzeb przedsiębiorstwa na wydziale kotłowym, w którym wykonywane były w całości prace objęte szczególnymi warunkami. (...) Przedsiębiorstwo (...) w K. w 90 % zajmowało się utrzymaniem urządzeń hutniczych na rzecz Huty im. (...), a w 10% na rzecz innych przedsiębiorstw tego profilu. Wykonując prace ciesielskie wnioskodawca zajmował się wykonywaniem rusztowań i podestów zabezpieczających dla potrzeb ekip remontowych oraz prac demontażowych. Pracę cieśli wnioskodawca wykonywał przez około 1/3 miesiąca, a przez pozostały czas pracował jako spawacz przy użyciu spawarki elektrycznej przy pracach polegających na połączeniu konstrukcji stalowych, wzmocnień, stężeń czy sporników. Wnioskodawca pracował w wysokiej temperaturze, w zapyleniu i hałasie, wobec czego otrzymywał posiłki regeneracyjne oraz miał prawo do dodatkowego urlopu wypoczynkowego.

W tak ustalonym stanie faktycznym sprawy Sąd Okręgowy przyjął, że odwołanie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Okręgowy, odwołując się do treści art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) stwierdził w pierwszej kolejności, iż w świetle przeprowadzonego postępowania dowodowego należy przyjąć, że wnioskodawca pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako cieśla oraz spawacz na wydziale kotłowym Huty im. (...) w trakcie zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w K.. W ocenie Sądu Okręgowego pracę wnioskodawcy na stanowisku spawacza należało zakwalifikować jako pracę określoną w wykazie A, dział XIV, poz. 12 załącznika do w/w rozporządzenia Rady Ministrów, tj. pracę przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowodorowym, a stanowisko cieśli na wydziale kotłowym Huty im. (...) jako bieżącą konserwację agregatów i urządzeń oraz prace budowlano-montażowe i budowlano-remontowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie (wykaz A, dział XIV, poz. 25). Równocześnie Sąd Okręgowy stwierdził, że nie jest pracą w szczególnych warunkach praca wnioskodawcy na stanowisku robotnika transportowego w (...) Zakładach (...) w N.. Konkludując Sąd Okręgowy wskazał, że w wyniku zaliczenia wnioskodawcy okresu pracy od 30 stycznia 1979 r. do 31 lipca 1992 r. w (...) Przedsiębiorstwie (...) w K. jako pracy w warunkach szczególnych spełnił on warunek

udokumentowania co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy na zasadzie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy prawo do wcześniejszej emerytury od dnia 10 sierpnia 2010 r., tj. od daty złożenia wniosku o emeryturę (pkt I) oraz nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego za opóźnienie w wydaniu decyzji na podstawie art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (pkt II), albowiem prawo do emerytury zostało ustalone głównie w oparciu o przeprowadzone postępowanie dowodowe, w tym zeznania świadków oraz akta osobowe wnioskodawcy, co było niemożliwe na etapie postępowania administracyjnego przed organem rentowym.

Apelację od wyroku wywiódł Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz.1227 ze zm.) w związku z § 1 i 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) oraz sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z zebrany w sprawie materiałem dowodowym. W oparciu o tak sformułowane zarzuty organ rentowy domagał się zmiany zaskarżonego wyroku w całości i **oddalenie odwołania oraz** zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wywodów apelacji organ rentowy podniósł, że w świetle dokumentów znajdujących się w aktach osobowych wnioskodawcy brak było podstaw do uznania całego okresu zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w K. jako pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach przypisanych przez Sąd pierwszej instancji, na co wskazywało oświadczenie samego wnioskodawcy z dnia 15 sierpnia 1986 r. o wykonywaniu przez niego pracy **zbrojarza przy budowie domów mieszkalnych na ul. (...) w K.. Dodatkowo organ rentowy zarzucił, że Sąd pierwszej instancji nie** wyjaśnił sprzeczności wynikających z treści świadectwa pracy znajdującego się w aktach osobowych wnioskodawcy z dnia 23 listopada 1982 r., stwierdzającego od 30 stycznia 1979 r. zatrudnienie **przy pracach murarskich przy naprawie pieców przemysłowych, a nadto** pominął informację, w świetle której po długotrwałym zwolnieniu lekarskim wnioskodawca składał do organu rentowego wnioski o rentę, podobnie jak i przebywanie przez wnioskodawcę na urlopie bezpłatnym: od 9 listopada do 13 listopada 1987 r., od 17 listopada do 21 listopada 1987 r. oraz w dniu 2 listopada 1988 r., a zatem w okresie, który uznany został za pracę w szczególnych warunkach.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

W rozpatrywanej sprawie w pierwszej kolejności podkreślić należy, że jej rozstrzygnięcie zależało od ustalenia czy wnioskodawca B. K. spełnia przesłanki określone w art. 184 w zw. z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) w związku z § 2 i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Stosownie do treści art. 32 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r. będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1. Jednocześnie na mocy art. 184 ust. 1 tejże ustawy, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy, a zatem na dzień 1 stycznia 1999 r. osiągnęli: okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn (pkt 1) oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27, czyli okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn (pkt 2). Nadto, w myśl art. 184 ust. 2 w/w ustawy, przedmiotowa emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

W myśl art. 32 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Zgodnie z dyspozycją § 1 ust. 1 w/w rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przepisy tego aktu stosuje się do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wymienione w § 4 -15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia, zwanych dalej „wykazami”. Stosownie zaś do § 1 ust. 2 przedmiotowego rozporządzenia, właściwi ministrowie w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B. Okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy (§ 2). Za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia (§ 3). Zgodnie z § 4 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli: osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Wykonywanie pracy w szczególnych warunkach czy w szczególnym charakterze powinno być stwierdzone przez pracodawcę w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, bądź w świadectwie pracy (tak wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 15 grudnia 1997 roku, II UKN 417/97, OSNAPiUS 1998 nr 21, poz. 638; z dnia 21 listopada 2001 roku, II UKN 598/00, OSNPUSiSP 2003 nr 17, poz. 419). Jednocześnie oczywistym jest, że świadectwo pracy czy świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., gdyż podmiot wydający to świadectwo nie jest organem państwowym ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej. Dlatego też w ramach postępowania sądowego Sąd ocenia zarówno zasadność odmowy wydania przez pracodawcę świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach, jak i zasadność umieszczenia w świadectwie pracy wzmianki, że pracownik wykonywał pracę w warunkach szczególnych (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 1999 roku, II UKN 619/98, OSNP 2000 nr 11, poz. 439). Ponadto przepisy regulujące postępowanie o świadczenia emerytalno-rentowe przed organem rentowym nie mają zastosowania w postępowaniu sądowym, które regulowane jest przepisami kodeksu postępowania cywilnego. Ewentualne ograniczenia dowodowe mogą zatem wynikać jedynie z przepisów tego kodeksu, przy czym przepisy regulujące postępowanie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych (art. 477⁸ i następane k.p.c.) nie zawierają dodatkowych ograniczeń w stosunku do przepisów ogólnych regulujących postępowanie dowodowe (art. 235-309 k.p.c.). Powyższe oznacza, iż okoliczności, od których uzależnione jest prawo do emerytury mogą być wykazywane wszelkimi środkami dowodowymi przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego, w tym także zeznaniami świadków czy opiniami biegłych, co znajduje bezpośrednie odzwierciedlenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 8 sierpnia 2006 roku, I UK 27/06, OSNP 2007 nr 15-16, poz. 235, z dnia 2 lutego 1996 roku, II URN 3/95, OSNAPiUS 1996 nr 16, poz. 239, z dnia 25 lipca 1997 roku, II UKN 186/97, OSNAPiUS 1998 nr 11, poz. 342 oraz z dnia 14 czerwca 2006 roku, I UK 115/06, OSNP 2007 nr 17-18, poz. 257).

Na gruncie niniejszej sprawy, wobec osiągnięcia przez wnioskodawcę B. K. wieku 60 lat i posiadania przez niego na dzień 1 stycznia 1999 r. wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego w wymiarze co najmniej 25 lat istotną była kwestia posiadania przez niego 15 lat pracy w szczególnych warunkach, przy czym - w świetle zarzutów apelacji - kwestię sporną stanowił okres wykonywania pracy w (...) Przedsiębiorstwie (...) w K. w okresie od 30 stycznia 1979 r. do 31 lipca 1992 r.

Na podstawie ustaleń poczynionych zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy prawidłowo przyjął, że w całym okresie zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w K. wnioskodawca pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako cieśla oraz spawacz na wydziale kotłowym Huty im. (...) (od 1990 r. Huty im. (...)). Powyższy stan rzeczy wynikał zarówno z treści dokumentów znajdujących się w aktach osobowych wnioskodawcy (w tym zwłaszcza ze świadectwa

pracy z dnia 30 lipca 1992 r., z aneksów z dnia: 8 lutego 1989 r., 10 kwietnia 1989 r., 16 czerwca 1989 r., 16 października 1989 r., 15 lutego 1990 r., 9 sierpnia 1990 r., 17 grudnia 1990 r. czy 18 marca 1991 r., a także z pisma wnioskodawcy z dnia 17 lipca 1985 r. i podpisanej przez wnioskodawcę ankiety z października 1990 r., które wskazywały na wykonywanie przez niego dwóch zawodów: cieśli oraz spawacza elektrycznego - k. 52 a.s.), jak i spójnych zeznań przesłuchanych w sprawie świadków A. D. oraz A. M., którzy jako pełniący odpowiednio obowiązki kierownika i zastępcy kierownika oddziału remontowego mieli bezpośredni nadzór i wgląd w pracę wnioskodawcy w całym spornym okresie jego zatrudnienia. Powołani świadkowie stwierdzili jednoznacznie, iż będąc „dwuzawodowcem” - w zależności od potrzeb (rodzaju remontów) - wnioskodawca wykonywał pracę cieśli i spawacza. Praca cieśli w (...) Przedsiębiorstwie (...) w K. polegała na wykonywaniu wszelkich rusztowań dla potrzeb ekip remontowych, podestów zabezpieczających oraz przy pracach wielopoziomowych. Były to konstrukcje bądź wewnątrz kotła bądź na jego obrzeżu na wydziale siłowni i przy stalowni konwektorowej, a także przy wielkich piecach i innych urządzeniach na walcowniach, koksowniach i aglomerowniach. W praktyce praca wnioskodawcy polegała na tym, że po wskazaniu urządzenia hutniczego do wykonania remontu (w głównej mierze były to agregaty hutnicze) należało w określonym czasie wykonać kolejne rusztowania, a następnie prace demontażowe i likwidacyjne (k. 64 - 66 a.s.). Wykonywana przez wnioskodawcę praca spawacza polegała natomiast na wykonywaniu przy użyciu spawarki elektrycznej (tzw. wirówki) połączeń spawalniczych konstrukcji stalowych, wzmocnień, stężeń oraz sporników na w/w wydziałach. Wszyscy pracownicy wydziału kotłowego Huty im. (...) (T. S.), w ramach którego pracował wnioskodawca byli objęci warunkami szczególnymi (łącznie z dozorem) z uwagi na przekroczenia najwyższych dopuszczalnych stężeń czynników szkodliwych.

W tej sytuacji trafne było przez Sąd pierwszej instancji zakwalifikowanie przedmiotowej pracy wnioskodawcy na stanowisku cieśli na wydziale kotłowym Huty im. (...) jako pracy wykonywanej w szczególnych warunkach, a mianowicie: jako pracy polegającej na wykonywaniu bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń oraz prac budowlano-montażowych i budowlano-remontowych na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie (praca figurująca w wykazie A, dziale XIV, poz. 25 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze), zaś przedmiotowej pracy na stanowisku spawacza jako pracy przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowodorowym (praca wymieniona w wykazie A, dziale XIV, poz. 12 załącznika do w/w rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.).

Nawet gdyby przyjąć za organem rentowym, że w istocie wnioskodawca – co najmniej od 1986 r., okresowo - pracował jako zbrojarz przy budowie domów mieszkalnych na ul. (...), a zatem poza terenem Huty im. (...) (T. S.), to i tak praca na stanowisku zbrojarza stanowi pracę w warunkach szczególnych, figurującą pod poz. 4 (prace zbrojarskie i betonarskie) w dziale V wykazu A, stanowiącego załącznik do w/w rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. oraz w wykazie A, dziale V, poz.4, pkt 1 załącznika Nr 1 do zarządzenia Nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego (Dz.Urz. MG z 1985 roku Nr 1, poz. 1).

W ocenie Sądu Apelacyjnego zasadności przyjętej przez Sąd Okręgowy kwalifikacji zatrudnienia wnioskodawcy nie podważa także treść znajdującego się w aktach osobowych świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 9 sierpnia 1999 r. stwierdzającego, iż w spornym okresie wnioskodawca był zatrudniony przy pracach murarskich przy naprawie pieców przemysłowych. Oczywistym jest bowiem, że Sąd nie jest w żaden sposób związany oceną charakteru zatrudnienia pracownika dokonaną przez pracodawcę w wystawionym pracownikowi świadectwie pracy czy w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Ma ono służyć jedynie celom dowodowym. Dokument ten podlega co do swojej wiarygodności i mocy dowodowej takiej samej ocenie, jak każdy inny dowód (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2009 roku, I UK 24/09, LEX nr 518067 oraz z dnia 23 listopada 2005 roku, I UK 15/04, OSNAP 2005 nr 11, poz. 161). Niemniej jednak umknęło uwadze skarżącego, że praca wykazana w świadectwie pracy w warunkach szczególnych przy naprawie pieców przemysłowych jest pracą

w szczególnych warunkach, a jak zeznał wnioskodawca, pracując jako cieśla pracował przy naprawie pieców, w tym kierując się zasadami doświadczenia życiowego musiały to być także prace murarskie.

Na prawidłowość zaskarżonego wyroku nie wpływała też w żadnej mierze podnoszona przez organ rentowy okoliczność korzystania przez wnioskodawcę w spornym okresie zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) z urlopu bezpłatnego. Z dokumentacji znajdującej się w aktach osobowych wnioskodawcy wynikało, iż na urlopie bezpłatnym (będącym okresem, w którym, mimo trwania stosunku pracy, ulegają zawieszeniu wzajemne obowiązki i uprawnienia stron tego stosunku) przebywał on przez okres zaledwie 18 dni (od 20 października 1986 r. do 24 października 1986 r., od 9 listopada 1987 r. do 13 listopada 1987 r., od 17 listopada 1987 r. do 21 listopada 1987 r., 2 listopada 1988 r. oraz od 16 grudnia 1988 r. do 17 grudnia 1988 r.), podczas gdy okres zatrudnienia wnioskodawcy w (...) Przedsiębiorstwie (...) w K. znacznie przekraczał 13 lat (13 lat i 6 miesięcy), co łącznie z okresem pracy w warunkach szczególnych uwzględnionym przez organ rentowy (5 lat, 11 miesięcy i 16 dni) – już po pominięciu w/w okresu urlopu bezpłatnego - dawało ponad 19 lat pracy w szczególnych warunkach.

Na poprawność zaskarżonego wyroku nie wpływał również zarzut dotyczący przebywania przez wnioskodawcę na długotrwałym zwolnieniu lekarskim, po zakończeniu którego występował on do organu rentowego z wnioskiem o rentę, ponieważ i tak przypadający w czasie zatrudnienia wnioskodawcy w (...) Przedsiębiorstwie (...) okres przebywania na zwolnieniu lekarskim (tj. okres korzystania z zasiłku chorobowego zarówno przed, jak i po dniu 14 listopada 1991 roku) podlegałby zaliczeniu w poczet okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych. Jak jednoznacznie w wyroku z dnia 13 lipca 2011 r. I UK 12/11 (LEX nr 989126) oraz z dnia 23 kwietnia 2010 r., II UK 319/09 (OSNP 2011 nr 19 - 20, poz.260) uwypuklił Sąd Najwyższy, choć zastosowanie art. 32 ust. 1a pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych do osób, które przed dniem 1 lipca 2004 r. nie spełniły wszystkich warunków nabycia prawa do wcześniejszej emerytury (przewidzianych w art. 184 ustawy) nie narusza konstytucyjnych zasad równości i sprawiedliwości społecznej, to wymaganie od osób, które spełniły w dniu 1 stycznia 1999 r. warunki dotyczące stażu ubezpieczenia dodatkowo warunku osiągnięcia przed dniem 1 lipca 2004 r. przewidzianego w art. 32 i 46 ustawy wieku należy uznać za zbyt daleko idące, pomijające ochronę prawa tymczasowego, ukierunkowanego na przyszłe świadczenia. Tym samym Sąd Najwyższy przesądził, iż wykazanie w dniu 1 stycznia 1999 r. określonego w art. 184 ustawy o emeryturach i rentach Funduszu Ubezpieczeń Społecznych okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach wyłącza ponowne ustalenie tego okresu po osiągnięciu wieku emerytalnego, według zasad wynikających z art. 32 ust. 1a pkt 1 obowiązujących po dniu 1 lipca 2004 r.

W konsekwencji, tak jak trafnie przyjął to Sąd Okręgowy, wnioskodawca spełnił wszystkie niezbędne przesłanki uzasadniające w świetle art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1999 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przyznanie prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, albowiem wbrew twierdzeniom organu rentowego, w ramach posiadanych ponad 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych udowodnił również ponad 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Brak było również podstaw do uwzględniania podniesionych przez organ rentowy zarzutów natury procesowej, **w tym** sprzeczności istotnych ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego. Przedmiotowa sprzeczność zachodzi jedynie wówczas, gdy powstaje dysharmonia pomiędzy dowodami zgromadzonymi w sprawie a konkluzją, do jakiej doszedł Sąd na podstawie materiału dowodowego i obejmuje także wszystkie wypadki wadliwości wynikające z naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Takich wadliwości organ rentowy nie wykazał, a ubocznie godzi się w tym miejscu zauważyć, że świadkowie opisując charakter pracy wnioskodawcy oraz zajmowane przez niego stanowiska nawiązywali do stanowisk pracy, które uwidocznione są w angażach płacowych znajdujących się w aktach osobowych wnioskodawcy.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny na zasadzie art. 385 k.p.c. oddalił apelację, albowiem podniesione w niej zarzuty były bezpodstawne.